

Slniečko 4

ROČNÍK 47

DECEMBER 1992

5 KČS

Založené v Matici slovenskej r. 1927

Obnovené v Mladých letách r. 1969

Prvý zimný deň

Ján Uličiansky

Pred Vianocami obyčajne každý premýšľa, akým darčekom by svojim blízkym urobil radosť, čím by ich prekvapil... Kvap... kvap...kvap... Pred Vianocami neraz prší, a tak tie darčeky zháňame v daždi, tlačíme sa v obchodoch a šomre na počasie.

Raz sa Prvý zimný deň rozhodne, že urobí ľuďom radosť a že im nadelí krásny darček: predvianočnú zimnú náladu, snehové šály, čiapky, rukavice či čižmičky... Pravdaže, stojí ho to veľa námahy, kým pozháňa po celom svete ten najkrajší sneh

a kým ho zabalí do bieleho ticha, ale večer má už všetko nachystané, už len čaká na svoj deň, keď sa zrazu ozve z televízorov a rozhlasových prijímačov:

„Zajtra očakávame prvé sneženie...“

„Nie! Nie! Nie!“ rozplače sa Prvý zimný deň. „To sa predsa nerobí: vyzrádzať tajomstvá, snoriť po schovaných darčekomoch a dopredu si kaziť radosť z prekvapenia!“

Prvý zimný deň preplače celú noc a na druhý deň ráno ľudia zasa šomrú:

„Ach, tí meteorológovia!“

Kvap... kvap... kvap!

Vianočná báseň

Jaroslav Rezník

Na oblohe trubač trúbi
čas radosti, veselý...

Na jeho hlas
za prah domov
spolu s vôňou
živých stromov
zlietli všetci anjeli.

Na stromček si posadali
a brnkajú v ihličí...

Plameň sviece
sa trbliece,
v bielom fraku
z perín mraku
spolu s nimi
krásny chorál
nacvičil:

„Narodil sa Kristus Pán,
radujme sa, tešme sa...“

Jasnú hviezdu
zlatým lúčom
ako kľúčom
otvárajú všetkým ľuďom
nebesá.“

Ilustroval
VLADIMÍR KARDELLIS

Chodila Mária, chodila po svete

*Medzi našim ľudom sa ešte kde-tu nájdu neznáme, dosiaľ nezapísané
slovesné skvosty. Kto chodí s otvorenými očami a ušami, môže takýto ľudový
skvost objaviť.*

*Medzi nimi sa to podarilo pani Márii Majtánovej, a to v dedinke Jablonka,
ktorá leží neďaleko Myjavy. Neznámu vianočnú koledu jej zaspievala
11-ročná starénka Katarína Horniačková.*

*Keby sa aj vám, milí čitatelia, niečo také pošťastilo, pošlite nám svoj objav
(pieseň, rozprávku, povedačku, povesť a pod.) do redakcie Slniečka.*

Chodila Mária, chodila po svete,
synáčka Božieho nosila v živote.

Prišla ona, prišla do Betlema mesta,
do Betlema mesta, ta ju viedla cesta.

Do Betlema prišla, nocľah si pýtala:
„Kováč, dobrý kováč, daj mi prenocovať.“

„Ach, ženička milá, my nenocujeme,
my nenocujeme, celú noc kujeme.“

„Povedzže mi, kováč, čože to kujete?
Čože to kujete, že nenocujete?“

„Kujeme, ženička, tri železné klíny,
čo raz Krista Pána priklinujú nimi.“

Ako to počula, ihneď preč bežala,
do maštale vošla, syna porodila.

Syna porodila, Pána Jezu Krista,
do plienok zavila, sama panna čistá.

Kováčova dcéra skoro ráno vstala,
skoro ráno vstala, k maštali bežala.

„Kováčova dcéra, podaj mi dieťaťko,
podaj mi dieťaťko, moje pacholiatko.“

„Ako ti ho podám, keď ja rúčky nemám,
len také kýptičky, bez prstov paličky.“

„Kováčova dcéra, skloň sa poľahučky,
skloň sa poľahučky, Pán Boh ti dá rúčky.“

Ako sa sklonila, hneď aj rúčky mala,
domov utekala, rúčkami tliekala.

„Ach, dcérenka moja, kde si rúčky vzala?“

„Dala mi ich, dala, tá ženička mladá,
tá ženička mladá, čo nocľah pýtala.“

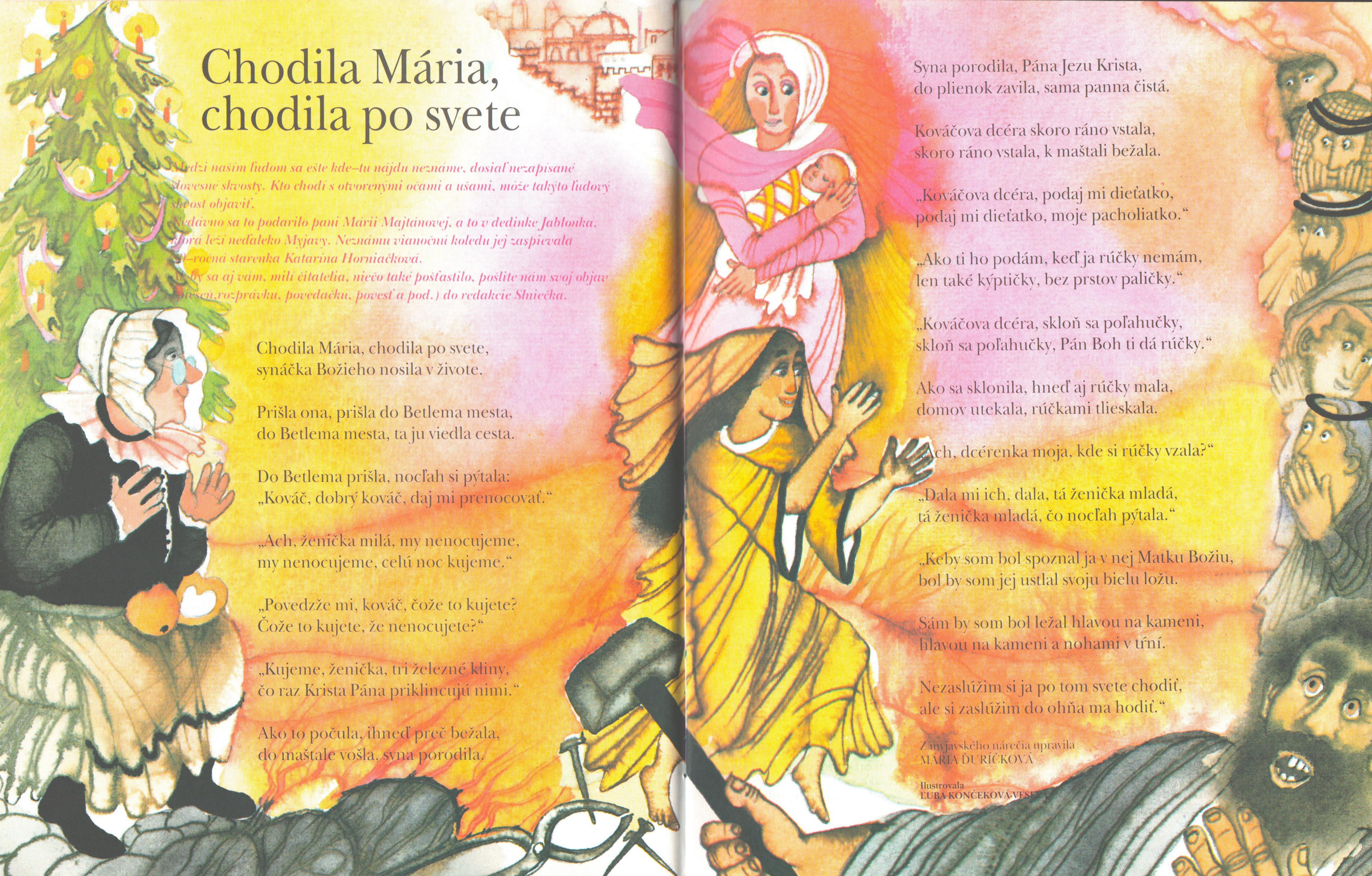
„Keby som bol spoznal ja v nej Matku Božiu,
bol by som jej ustlal svoju bielu ložu.“

Sám by som bol ležal hlavou na kameni,
hlavou na kameni a nohami v trní.

Nezaslúžim si ja po tom svete chodiť,
ale si zaslúžim do ohňa ma hodiť.“

*Z myjavského nárečia upravila
MÁRIA ĎURÍČKOVÁ*

*Ilustrovala
LUBA KONČEKOVÁ-VESELY*

MÁRIA
ĎURÍČKOVÁ

Zázračná rosa

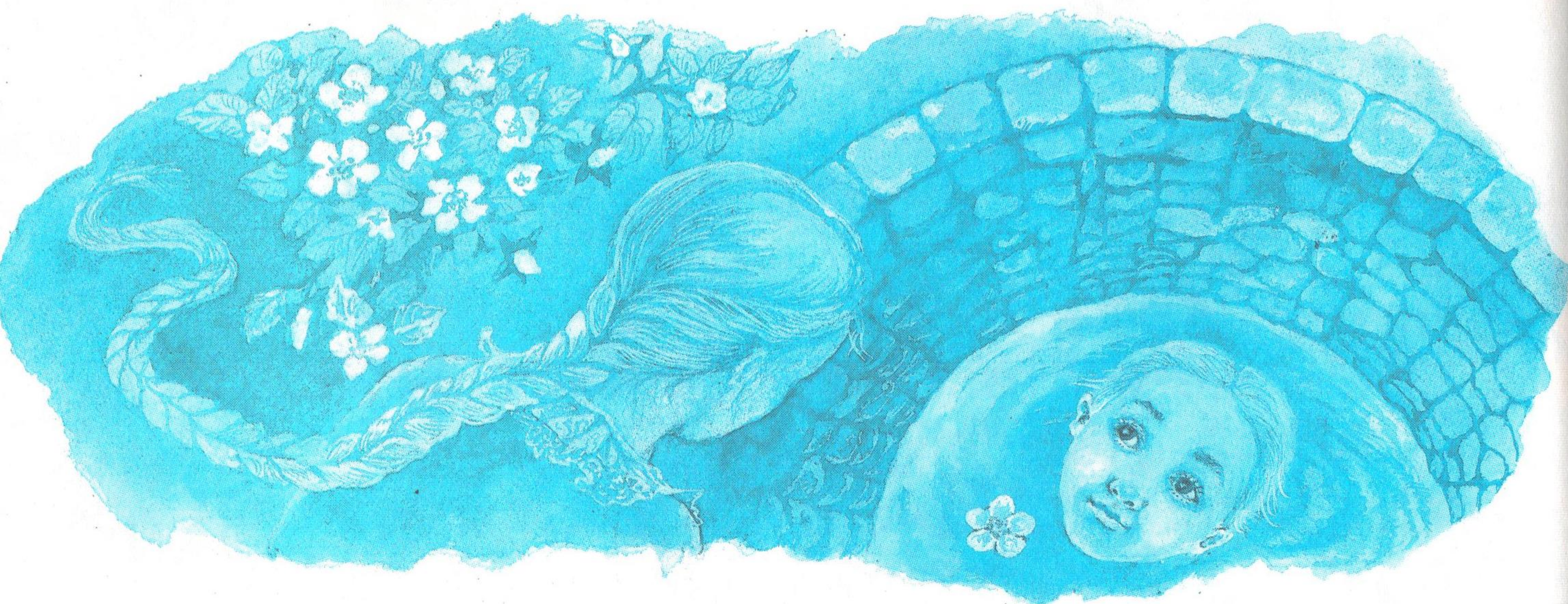
Rástli pod jednou strechou dve dievčice, dve nevlastné sestry. Obidve driečne, na pohľad súce, ale aj tak nerovnaké. Otcova dcéra bola skromná, vľúdna, do roboty ako osa. Macochina dcéra bola nafúkaná,

pýtali len otcovu šikovnicu, a nikdy macochinu kladu. Napokon to macochu nahnevalo.

„Starý, nuž či nevidíš, ako tvoja dievka zavadzia mojej? Už aj mi ju odveď z domu a nech sa tu

niny, nech si tam dučí!“ A pritom si myslela: Skape tam ďakde od hladu, alebo ju divoké zvery roztrhajú.

Zaviedol otec dcéru do hory, do prázdnej koliby, pri ktorej vyvierala studnička.

zlostná, do roboty ako klada. Kým sa táto ešte len priberala k práci, tamtá už mala robotu spravenú.

Prichádzali do domu pytači, nemálo ich bolo. Ale zakaždým

neukáže, kým sa moja nevydá!“

„A kdeže ti ju odvediem?“ opýtal sa otec krotko.

„Čo najďalej! Ďakde hlboko do hory! Zakrútim jej do batôžka chleba, múky, krúpov, sla-

„Vydrž tu nejaký čas, dievka moja,“ vraví jej otec lútostivo „ja sa čoskoro prídem na teba pozrieť, ako sa ti darí.“

Nechal ju tam a vrátil sa domov.

Sedí dievčina v kolibe, slzy sa jej lejú dolu tvárou. Čo si počne sama uprostred hory? Aha, po medzi stromy sa už približuje noc a s ňou nočný chlad. Aspoň si oheň rozloží a niečo uvarí.

Rozložila oheň na ohnisku a rozkrúca batôžtek. A tam miesto chleba kameň, miesto krúpov piesok, miesto múky popol, miesto slaniny doska.

Rozplače sa dievčina srdce-ruvico. Nebohú mamku vo svojom žiali oslovuje, na trpký osud sa žaluje.

Vtom sa jej zamarí, že ktosi klope na dvere. Začúchne dievčina a tu zreteľne počuje:

*Na piad' chlap, na piad' chlap,
na lakeť brada,
otvor mi, otvor mi,
dievčička mladá!*

Preľakla sa, kto to môže byť? Ale trochu sa aj potešila: aspoň nebude sama. Pre istotu sa opýtala:

„A ktože si?“

„Som Laktibrada,“ ozve sa zvonku.

Otvorila dvere a tam ho zočila: drobného ako dvojročné

dieťa, šedivého ako storočný stariec. Brada taká dlhočizná, že by ňou kolibu aj tri razy opásal.

„Či by si ma, dievčička, nepustila zohriať?“

„Veľmi vďačne, staručký.“

Podala mu ruku ako dieťaťu, voviedla ho dnu a vyložila na lavicu.

„A či by si mi, dievčička, nedala aj dačo zajesť?“

„Ach, vďačne by som vám, starký, ale keď nič nemám. Pozrite, s akou výslužkou ma vypravila macocha: kameň, piesok, popol, doska.“

„Nič to zato, dievka moja, len postav vodu na oheň.“

Kým sa zvrtila k ohňu a potom zasa k stolu, už tam ležal miesto kameňa chlieb, miesto piesku krúpy, miesto popola múka, miesto dosky slanina.

„Ach, starký Laktibrada, aký ste vy zázračník!“

Hneď sa pustila do varenia a o chvíľu už obidvaja s chuťou večerali.

„Ďakujem ti, dievčička, že si ma tak dobre nachovala. A či by som tu nemohol aj prenocovať?“

„Čo by nie, starký! Aj tak mi je samej otupno.“

Ustlala mu lavicu, prikryla pokrovčekom. A sama si ľahla k ohnisku.

„Tak mi je dobre ako ešte nikdy,“ trkoce živo Laktibrada. „Dobrá noc ti, dievčička. Aha, dobre, že mi zišlo na um: nezabudni sa pred východom slnca umyť raňajšou rosou. Prvé ráno, prvá rosa...“

Zobudí sa dievčina nad ránom – a lavica prázdna. Starký Laktibrada vstáva zavčasu, pomyslela si. A čo jej to kázal nezabudnúť? Čosi pred východom slnca, ale čo?

Slnce sa už hlásilo spoza hory ružovými zorami.

A tu jej vhušlo do hlavy: aha, umyť sa raňajšou rosou!

Vybehla z koliby. Rosa na tráve sa ligotala vo veľkých kropajach. Zhrňala ju do dlaní a vyumývala si tvár i ruky.

Potom vzala džbán, že si naberie vody. Nahla sa nad studničku, a tu zočí v nej svoju tvár. Ale akú utešenú! Ako tá najjasnejšia ranná zora!

„Ach, vari som to ja?“

Dlho pozerala do studničky, to zasa po sebe, až napokon uverila. Natešená načrela vody do džbána a vracala sa do koliby.

Práve vtedy vybehol z hory mladý poľovník na koni. Zočil dievčinu, zastal ako očarený:

„Si skutočné dievča, alebo víla?“

Zasmiala sa, ako keď potôčik zažblnká.

„Ja som skutočné dievča, ale ty si sa tu zjavil ako duch!“

„Aj ja som skutočný, neboj sa. A nedala by si sa mi napiť?“

Podala mu džbán.

On pil-pil a nespúšťal z nej oči.

„Dievča, dievčička, ja sa s tebou ožením!“

Prešiel týždeň. Otec už nemohol doma vydržať, išiel sa pozrieť za dcérou.

Našiel ju šťastnú a veselú.

„Ako si skrásnela, dievka moja!“ čuduje sa.

„Od rosy, otecko. Od prvej raňajšej rosy.“ A zasmiala sa ako potôčik.

Práve v ten deň prijachal aj mladý poľovník a odvážal si ju do svojho kaštiela. Vzal so sebou aj otca, lebo na druhý deň už mali mať svadbu.

Ej, bolaže to za svadba! Pol krajiny sa na nej veselilo.

Z chudobného dievčaťa sa stala bohatá pani.

Mladí manželia prehovárali otca, aby ostal u nich, ale on nechcel. Tak ho napokon usadili do hintova a vypravili domov s darmi a bohatou výslužkou.

Ale macoche veru svadobné koláče nechutili. Keď jej muž vyzprávaval všetko o svojej dcé-

re, dobreže nepukla od zlosti.

„Či som ti nekázala, aby si ju zaviedol hlboko do hory?“

„Veď som ju, do tej najhlbšej húšťavy.“

„Ty starý potmehúd!“ kričala naňho. „Iste si vedel, že ti tam dievka aj skrásnie, aj bohatého muža dostane. Hneď zajtrajším dňom zavedieš na to isté miesto aj moju dievku!“

Začala znášať periny, riad, hábstvo, chlieb, slaninu a všelijakú inú poživenu, že toho bolo za plný voz. A ráno ich oboch vypravila.

Zaviezol otec dievku do hlbkej hory, do tej istej rubárskej koliby. Všetko z voza jej ponosil dnu, rozložil oheň na ohnisku a pobral sa domov.

Sedí si dievka pri stole, slani-

nu s chlebom si ujedá. A už len čaká, kedy príde ten ženích. Akosi dlho nechodí, veď sa už, aha, načisto stmieva.

Vtom ktosi zaklope na dvere a akýsi hlas zavolá:

*Na piad' chlap, na piad' chlap,
na lakeť brada,
otvor mi, otvor mi,
dievčička mladá!*

„Na piad' chlap?“ zachichoce

sa dievka. „Takému ja veru otvárať nebudem!“ A len si sedí ako klada.

Dvere sa samy otvorili. Na prahu stojí stvorenie drobné ako dvojročné dieťa, ale šedivé ako storočný stavec. Brada dlhá, že by ňou kolibu tri razy opásal.

„Dobrý večer, dievčička. Či by som sa mohol zohriať v tvojej izbe?“

„A veru nie, ty skrčok, lebo ja

čakám inakšieho hosta. Nechcem, aby ťa tu videl.“

„Tak mi daj aspoň kúsok chleba. Už tri dni som nemal nič v ústach.“

„A ešte čo by si nechcel! Veď ja čakám ženícha! Nemôžem si jedlo, tak kdekomu porozdávať!“

„To ti uznám, dievčička, ženích je ženích. Čosi ti poradím: ak chceš byť preňho čo najkrajšia, umy sa pred východom slnca v raňajšej rose.“

„Dobre, dobre, o rose mi už vraveli,“ zahundrala.

Laktibrada prižmúril oči a bez slova zmizol v tme.

Dievka čakala, čakala, ale ženícha sa nedočkala. Lahla si spať. Spanie, to bolo jej. I teraz drichmala až do bieleho dňa.

Keď sa napokon zobudila a vyšla von, kdeže už bola raňajšia rosa! Slnce ju dávno vypilo. Ale ona len hmatká, lapká po tráve, zaprášenými prstami si šúcha tvár. A teraz chytro k studničke, pozrieť sa, či už skrásnela!

„Ach, a toto že je kto, táto škrata?! Tvár sivá a vráskavá ako vysušená zem. Hádám som to len nie ja?“

Začne si ona tvár umývať, šúchať a drhnúť. No čím väčšími si ju drhne, tým hlbšie sa jej vrásky vryvajú. Už vyzerá ako storočná starena.

Prešli tri dni. Macocha posieľa muža do hory.

„Choď sa pozrieť za mojou dievkou, či je ruka v rukáve. A nezabudni, že na svadbe chcem byť i ja, nech by to už bolo v akomkoľvek kaštieli!“

Príde otec do rubárskej koliby a zočí tam sivú starenu.

„Ty si sa kde tu vzala?“ Prekvapene sa pýta. „A kde je naša dievka?“

Ona do náreku:

„To ste ma vy sem dovedli, aby som tu prišla o všetku krásu!“

A doskakuje doňho, len-len že mu oči nevyškriabe.

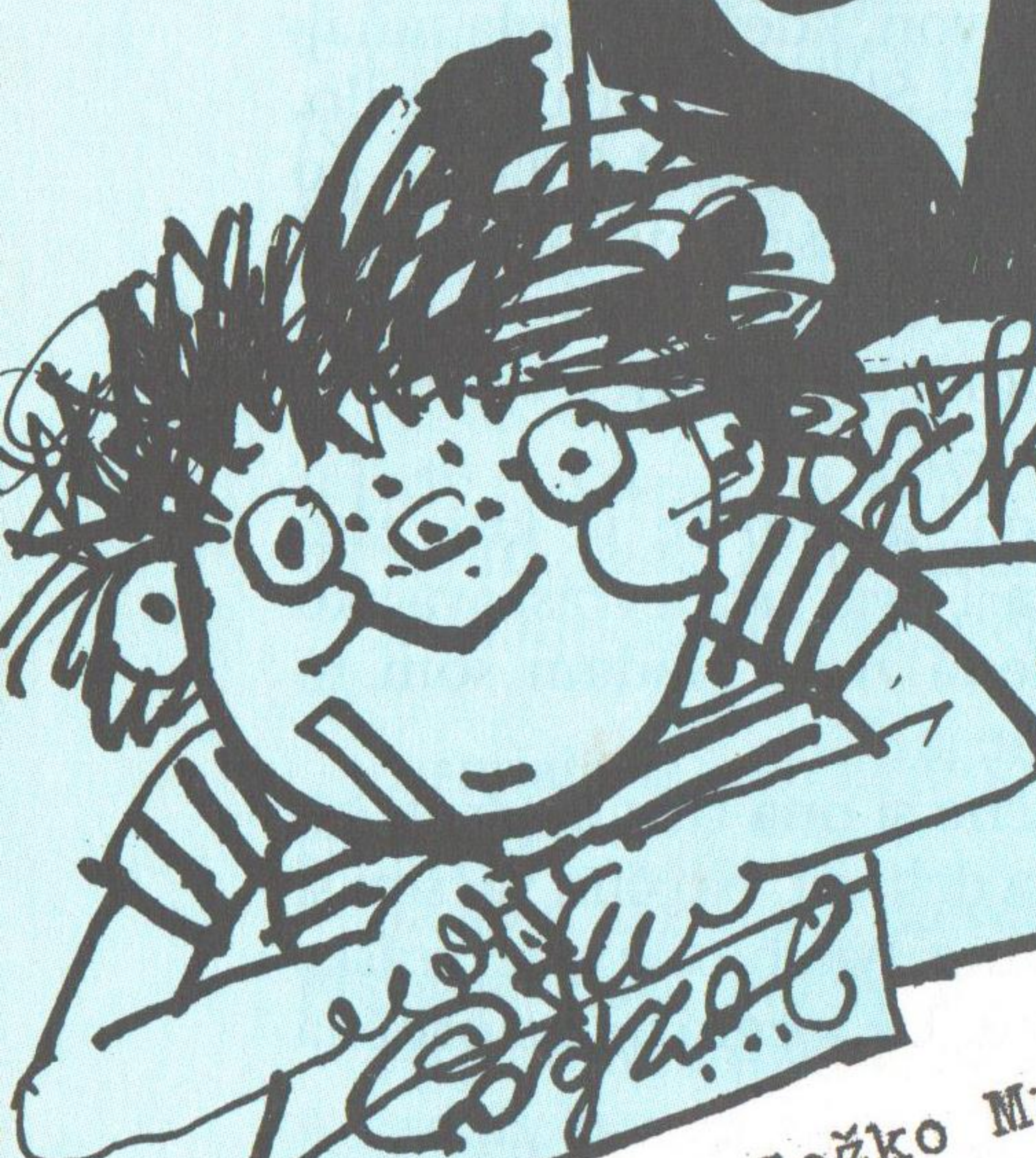
Doviedol ju domov pod kepienkom noci, prikrytú plachtíčkou. A nechal ju tam s materou, nech sa spolu škvaria v svojej zlobe.

Pobral sa k vlastnej dcére a zaťovi. Tam pri nich si žil-nažíval, vnúčatkám bábky a koníky z lipového dreva vyrezával.

Na jedného koníka zavesil zvoniec, už je našej rozprávke koniec.

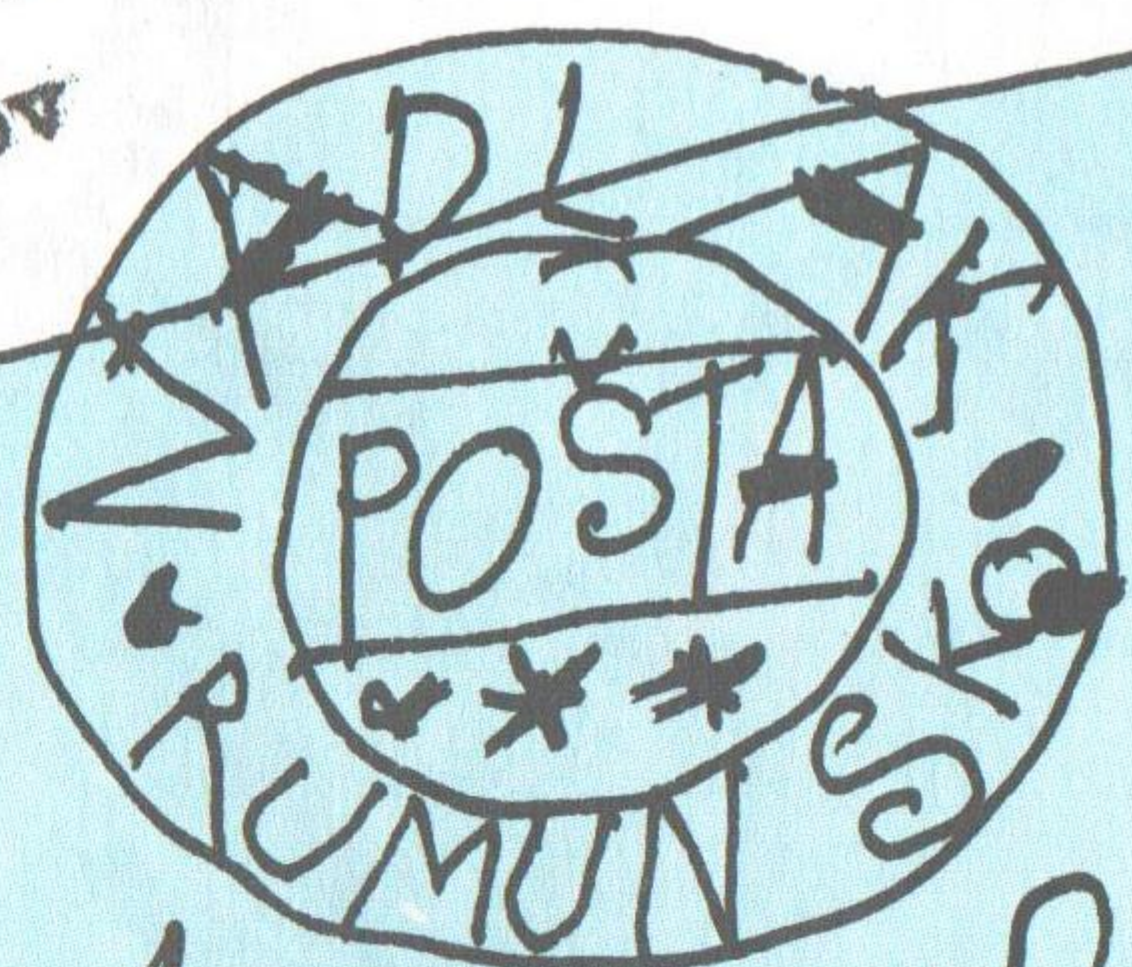
Ilustrovala KLÁRA ŠMÍDOVÁ

SLNIEČKO

JOŽKA MRKVIČKA

Milý Jožko Mrkvička,
dostali sme časopis Slniečko a tam sme Ťa objavili.
Sme žiaci 6.D triedy slovenskej školy v Nadlaku, Rumun-
sko. Nadlak je pekné mesto, aj naša škola je pekná.
Len škoda, že prestávky sú veľmi krátke. Chceli by sme,
aby prestávky boli dlhé ako hodiny a hodiny krátke
ako prestávky. - Príď k nám, Jožko, srdečne Ťa pozývame.
Deti rumunských Slovákov

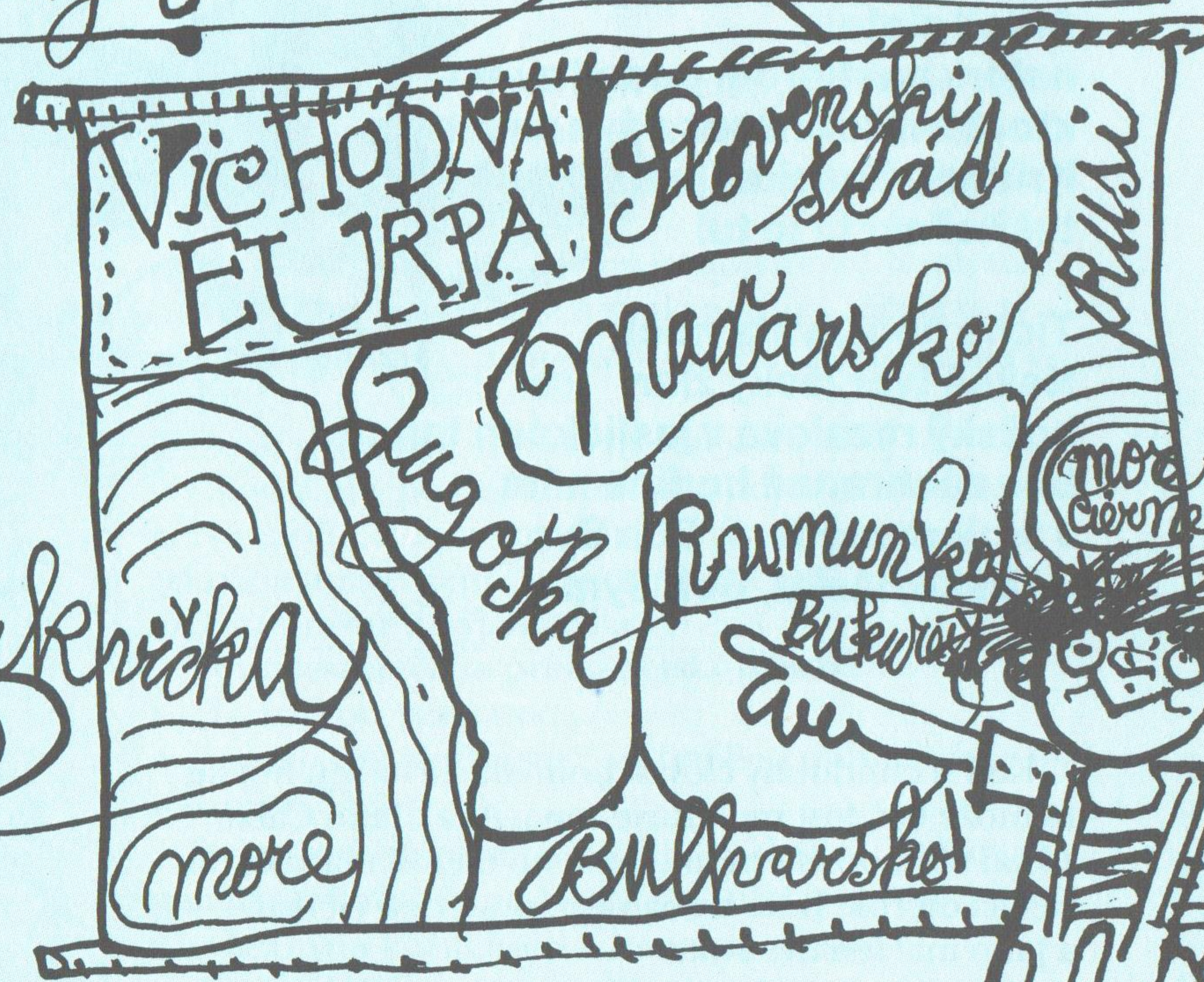
Mgili rumunskú priateľia, dakujem
vám, dakujem. Aj by som k vám
prišiel, ale cez školský rok, sa nedá.
Ja cez prázdninu nemôžem, lebo
bi mi potom z nich ubudlo.
No ak by ste so v škole zriadili
teperšiariku budú dlhé ako hodiny.
Čak by som práca len prišiel. Dajte mi vedieť? Vaš
Jožko Mrkvička

Pochválil som sa v škole, že som
dostal list z rumunška. Pani
učka ma povolala ~~že som~~ či som
som do ukázať na mape. Ja som vedel,
že Rumunsko kdesi je, ale nevedel som,
kde. A dostal som listku.

otaska pre mojich slovenských priateľov:
Čo by ste robili cez prestávku, keby boli
boli dlhé ako hodiny?

5x5=25
Čakám vašu
OTPOVEŤ.

ahoj
jožko Mrkvička

vaš
Jožko Mrkvička

ZUZANA ZEMANÍKOVÁ

Tichá noc, svätá noc

Molto moderato (♩=88)

1. Ti - chá noc, svä - tá noc! Všet - ko spí, všet - ko sní,
sám len svätý bdie dô - verný pár strá - ži Die - ťatko ne - beský dar.
Slad - ký Je - žiško spí, sní, ne - besky tíško spí, sní.

Tichá noc, svätá noc!
Anjeli zleteli,
najprv pastierom podali zvest',
ktorá svetom dnes dáva sa niesť:
Kristus, Spasiteľ je tu,
tešiteľ sveta je tu!

Tichá noc, svätá noc!
Nežná tvár lásky žiar
božský rozsieva v jasličkách tam:
bije záchranná hodina nám
v tvojom zrození, Boh Syn,
Ježiško, láska, Boh Syn!

Keď si chudobný človek pomyslí, že už mu horšie nemôže byť, just mu umrie žena. A tak Jano Caban zostal sám, opustený ako prst, no dietok mal ako na riečici dierok. Bolo treba variť, prať, deti čičkať – a Jano mal len dve ruky.

„Oženiť sa ti treba,“ radili mu susedy. „Vezmi si dáku vdovu. Aj ti deti opatrí, aj teba pritúli.“ Rapotali susedy, radili a dobiedzali, až kým Janovi Cabanovi nevybrali Doru. Bola to vdovica bohatá, mala všetko.

Jano sa nestihol ani na ňu poriadne pozrieť – a už stál pred oltárom!

Tichá noc, svätá noc

„Povedzte mi, povedz, ej, ty starý vdovec, koľko tých detí máš?“ zažartovala naoko bohatá Dora, keď vychádzali z kostola.

„V jednom kúte štvoro a v druhom päťoro,“ riekol Jano úprimne.

Odvtedy už Dora nežartovala. Len fučala a zlostne zazerala na sirôtky. A keby len zazerala, ale ich aj bila, za vlásky kvákala... Ej veru, boli by tie dávno z domu zutekali, keby mali väčšie nôžky...

Blížili sa Vianoce a aj v najbiednejších chalúpkach zavládol pokoj a mier. Len u Jana Cabana bolo nevlúdne, zima a chlad, hoci v peci blčal oheň. Hladné deti rozchytali sviatočný koláč prv, než prišiel večer. Do Dory ani čo by vliezli všetky besy. Lietala po dome ani meluzína. Z úst sa jej sypali ľadové balvany.

Utrápený Jano sa radšej vytratil z chalupy, aby vonku prečkal najväčšiu hrmavicu. Úbohé deti ostali napospas macoche.

Nastal svätvečer. V oknách chalúpok zablikali sviečky vianočných stromčekov, dedinou sa niesli koledy. Narodil sa Kristus Pán... V tej chvíli vybuchla z Dory nenávisť.

„Practe sa mi z očí, čvarga nedojedená! Nech vás viac nevidím!“ skríkla, schmatla metlu a začala deti vyháňať z chalupy. „Choďte si ta k materi, nech si vás pritúli!“

Deväť sirôtok sa vybralo hľadať si otca.

Chodia ony po dedine, chodia poza dedinu, brodia sa cez záveje, no po otcovi ani stopy. Zrazu okolo nich zakrúžia tmavé tiene, tmú pretnú žeravé okále. Uí-uí! ozve sa strašné zavýjanie vlkov.

Vtom lesnú tíšinu preťal detský hlások:

„Tichá noc, svätá noc...“

„Všetko spí, všetko sní,“ pripojili sa ďalšie hlásky nešťastných detí.

Hviezdy na nebi sa rozžiarili, les zjasnel. Z vlkov sa stali baránkovia, čo sirôtkam ruky lížu a zohrievajú ich vlastnými kožuchmi. A lesom sa nieslo:

„Sladký Ježiško spí, sní...“

Tak ich aj našiel Jano s ľuďmi z dediny. Zlá macocha sa nezľutovala, ale vlci im neublížili. Možno preto tá zázračná pieseň znie na Vianoce, aby pomohla každému, kto je v nešťastí.

Ilustroval VLADIMÍR MACHAJ

ZUZANA KOZIČOVÁ

Bolo to smutné mesto, bez stromov, bez kvetov. Vysoké domy so škridľovými strechami rozdeľovali úzke, zaprášené ulice, plné studeného vetra. Betónový múrik obkolesoval pieskovisko, v ktorom si za letných slnečných dní stavali deti hrady a zámky. Teraz však bolo pieskovisko opustené. Deti zmizli za záclonami v oknách.

V tom najošarpanejšom dome, za najšedivšou záclonou, bývala chorľavá starenka. Nemala nikoho, kto by jej ráno uvaril teplý čaj a polial vyblednuté muškáty. Celé dni presedela v prútenom kresle blízko okna a pozerala smutne na betónový svet.

V jedno ráno priletel na okenný rám malý škovránok. Zaľukal zobáčikom na sklo, a keď starenka otvorila okno, zaspieval:

„Nesmúť, starenka... Priniesol som ti trochu slnka!“

„Kde si sa tu vzal?“

„Počul som plakať tvoje srdce,“ odvetil jej škovránok. „Plakalo tak ako srdce sedmokrásky, čo rastie neďaleko pieskoviska. Ak chceš, nechám ti tu svoju pesničku. A len čo poteším sedmokrásku, priletím opäť za tebou.“

„Príď, škovránok, príď!“ usmiala sa starenka. „Budem ťa netrpezlivo čakať.“

Vtáčik natiahol hrdielko. Trilky, čo sa mu vydrali z hrude, vrátili do starenkiných bleďých líc sviežosť. Utrela si dve perleťové slzy, ktoré jej stiekli po lícach, a šťastne pozrela k nebu. Škovránok mal pravdu. Jeho spev naozaj privolal slnko... Muškáty boli červenšie ako inokedy, obloha jasnejšia a vietor voňavejší.

„Ďakujem, vtáčik!“ povedala starenka.

Škovránok veselo zatrepotal krídelkami a letel ďalej.

Na kraji betónového ihriska rástol riedky chumáč trávy. Uprostred chumáčika, s byľkou nalomenou v drieku, bolestne vzdychala sedmokráska.

„Načo som prišla na tento svet?“ nariekala tíško. „Mala som vyrásť kdesi inde, na lúke plnej motýľov. Ó, keby som už čím skôr zomrela!“

„Neplač, sedmokráska,“ naklonil sa k nej nežne škovránok. „Rád by som ťa preniesol na lúku, o ktorej sníváš, ale to by som ťa musel vytrhnúť a ty by si zvädla. Zaspievam ti preto pesničku.“

„Spievaj, vtáčik!“

Škovránok opäť otvoril zobáčik. Pieseň,

ktorá mu vyletela z hrdielka, bola taká čistá a krásna, že si sedmokráska narovnal svoj nalomený driek. Keď škovránok skončil, zašvelila lístkami a jemne, slabúčko sa usmiala:

„Vrátil si mi chuť do života, vtáčik! Zostaň ešte pri mne.“

Škovránok zostal pri sedmokráske celý deň a celú noc a ešte ďalší deň a ďalšiu noc. Spieval, trilkoval a jeho pieseň sa niesla ponad pieskovisko až k oknu osamelej staren-

Škovránok a had

ky. Po dvoch dňoch sa schúlil k sedmokráskiným lístkom a celý zmorený únavou zaspal.

Vtedy sa k pieskovisku priplazil had. Cestou sa porezal o ostrý kúsok skla, a tak sa v ňom nazhromaždilo toľko hnevu a zloby, že nemyslel na nič iné len na pomstu. Skrútil sa do kľbka a zlostne syčal.

Na jeho sykot sa škovránok zobudil. Sústredene sa započúval do zvukov vŕok seba.

„Kdesi tu, celkom blízko, počujem šumieť bolestivý žiaľ, hnev, podobný temnému, hlbokému jazeru,“ povedal si.

„To je had!“ takmer nečujne šepľala sedmokráska. „Prosím ťa, škovránok, nechod k nemu. Nenávidí všetko, čo je dobré. Neverí v dobro. Zabije ťa!“

„Musím ho potešiť svojou pesničkou,“ odvetil škovránok. Jedine preto som na tomto svete, aby som obšťastňoval iných. Ak to nebudem robiť, nemám prečo žiť!“

Napäl krídelká a vzlietol. Chvíľu krúžil nad pieskoviskom, nízko, nizučko, až kým nezbadal skrútené telo hada. Vzniesol sa dolu a otvoril zobáčik. No skôr, ako stačil zaspievať, had zlostne natiahol krk a pozrel na neho uhrančivými očami. Škovránok strpol od hrôzy. Z krídeliek sa mu vytratila všetka sila, pieseň nie a nie zaznieť. Had škodoradostne pozeral na vtáčika. Konečne, konečne ktosi, na kom sa pomstí za svoju bolesť!

„Sssssi ssssssynom sssssmrti šššššškovránok!“ zasyčal.

Úbohý vtáčik bezmocne otvoril zobáčik.

„Zľutuj sa, priateľ had!“ zaprosil.

Ale had sipel ďalej.

„Máššššš sssstrach, všššššššak?“

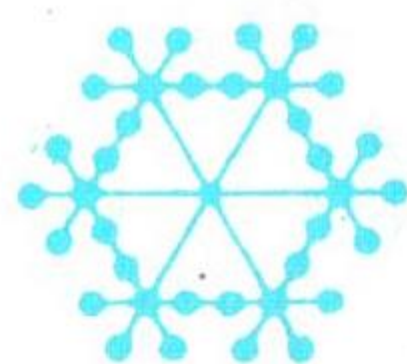
„Mám!“ úprimne sa priznal škovránok.

„Ešte nechcem zomrieť.“

„Zomrieššššš!“

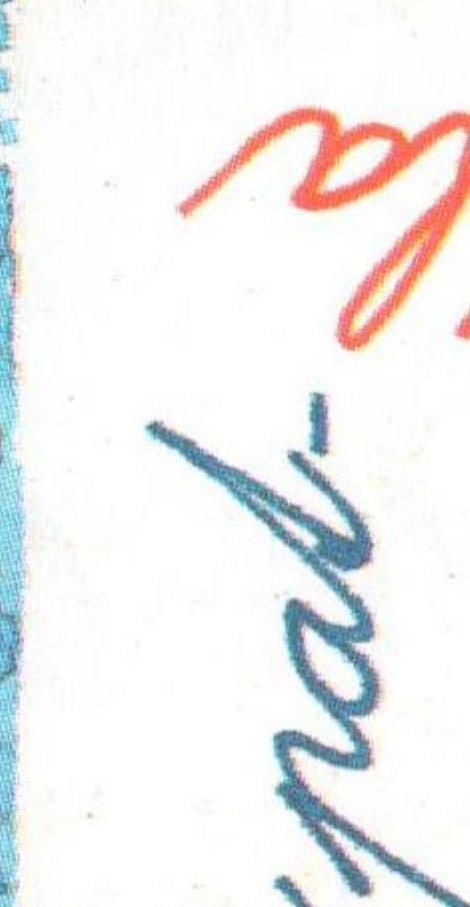
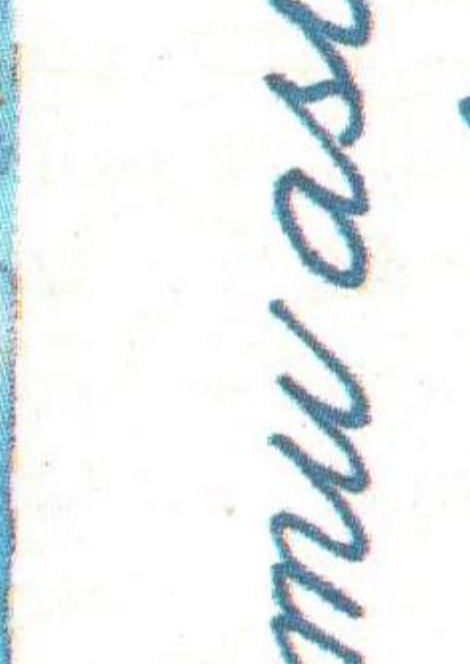
Škovránok pokorne sklonil hlavu.

Pokračovanie na str. 18–19

MÁĽOVANÉ ČÍTANIE

pre prvačikov a duhačikov

Pod vianočným leží... Komu asi pa-
rim? "premyšľa." Usabní sa kamsi
sradili. Uniesli ich na svojich ručové
"Aom, že to boli iba debské
nivedel. Predstavoval si, ako sa Emil-
ka vrnáša nad speneným ri k zelenému.
obvori avidi, ako hádže do sriebor-
me... na rímse sa rabľlice." Rad mi
jednu, prosím! volá "Link! sriebor-
ná sa mu rozprskne na nose. To je krá-
sa! Koniková pažiari. Vyzerá beraz
ako vrnšený hos z mesáčnej krajiny. Je
ráno. K malému sa približuje debská
Je teplá a príjemná. Už neryerá ako
vyplášený. Je to najkrajší pod
vianočným nebon.

plameniaky,

mou,

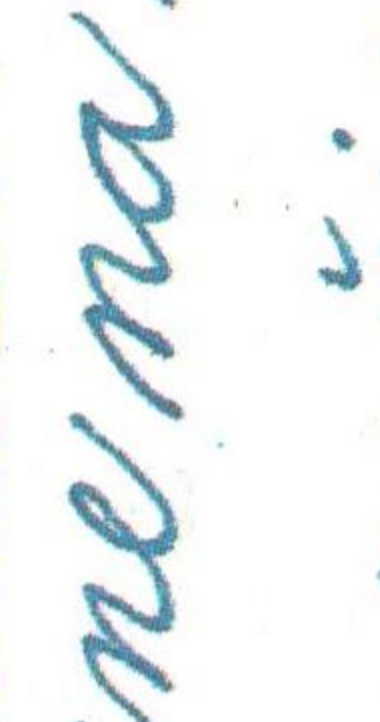

ostrov,

šašo

guľočka,
kručka,

NAPÍSAĽA: LUBICA KEPŠTOVÁ
NAMALOVALA: D. ANDREIČKOVÁ

Dokončenie zo str. 14-15

„Dobre, priateľ had,“ povedal napokon. „Ak si myslíš, že to inak nejde, nech je po tvojom. Ale dovoľ mi zaspievať ešte jednu, poslednú pesničku.“

Had sa zarazil.

„Ako chceš!“ súhlasil namrzene. Potom položil svoju úzku pretiahnutú hlavu naspäť do piesku a prižmúril oči. Škovránok sa rozospieval. Spieval tak ako nikdy doteraz. V jeho speve znel lahodný, teplý vánok, povievajúci medzi záhonmi tulipánových púčikov, ozývala sa v ňom vlažná noc preteplená svitom mesiaca, hviezda, čo padá na dno jazera, rosa obmývajúcna ranu. Had cítil, že jeho ubolené telo opúšťa bolesť a do srdca sa mu vkráda čosi nezvyčajné. Blažene načúval spevu vtáčika a ani sám nevedel, ako sa jeho zlostné, pomstychtivé srdce rozospievalo.

Len čo však škovránok skončil, namrzene sa vzpriamil, rozhnevaný sám na seba. Jedna jediná pesnička, a ako si ho vedela opantať! Zlostne sa oboril na škovránka:

„Čo si to vlastne spieval?“

„Že ťa mám rád,“ odvetil škovránok.

„Mňa?“ zaskočil sa had. „Mňa nikto nemá rád. Každý sa ma bojí a uteká predomnou.“

„Aj ja sa ťa bojí,“ priznal sa vtáčik. „Ale i tak ťa mám rád.“

„Aj keď ťa každú chvíľu prehltnem?“

„Aj keď ma prehltnieš!“

Had zmätene stiahol hlavu, skrútil sa naspäť do kľbka a pomyslel si: Nemôžem predsa prehltnúť jediného tvora, ktorý ma má rád. Potom riekol:

„Máš v sebe zázračnú moc, škovránok. Tvoj spev uzdravil moju ranu. Nuž choď, leť si koľko chceš. Keď však budeš mať dlhú chvíľu, prileť na konár vrby, čo rastie nad potokom. Rád si znovu vypočujem tvoju pesneň.“

Preplazil sa popri betónovom múriku, čo obkolesoval pieskovisko, a zmizol v závojoch prichádzajúceho večera.

Škovránok chvíľu pozeral za ním. Potom priletel k sedmokráske a schúlil sa medzi jej lístočky.

Sedmokráska naklonila k nemu lupene a nežne zaševalila:

„Spi, vtáčik. Dnes si láskou premohol svojho najväčšieho nepriateľa.“

Ilustrovala BLANKA VOTAVOVÁ

Zlaté zrnká Slovákov

*Kto druhému jamu kope,
sám do nej padá*

Bol raz jeden šikovník, nevyrovnal sa mu nik. Ľudia mu hovorili Pokladník, pretože nerobil nič iné, len hľadal poklady.

Ten Pokladník mal suseda, čo sa volal Makovník, lebo ľúbil makové koláče. A práve on stále dohovárал Pokladníkovi, aby sa lepšie staral o svoj dom, lebo vyjde na psí tridsiatok.

„Kto ako robí, tak sa mu vodí,“ hundral gazda Makovník. Jemu gazdovstvo prekvitalo, lebo robota mu voňala ako šíповá ružička. A keď len mohol, duril Pokladníka do práce:

„Vstávaj! Plot máš polámaný, maštal ti spadne!“

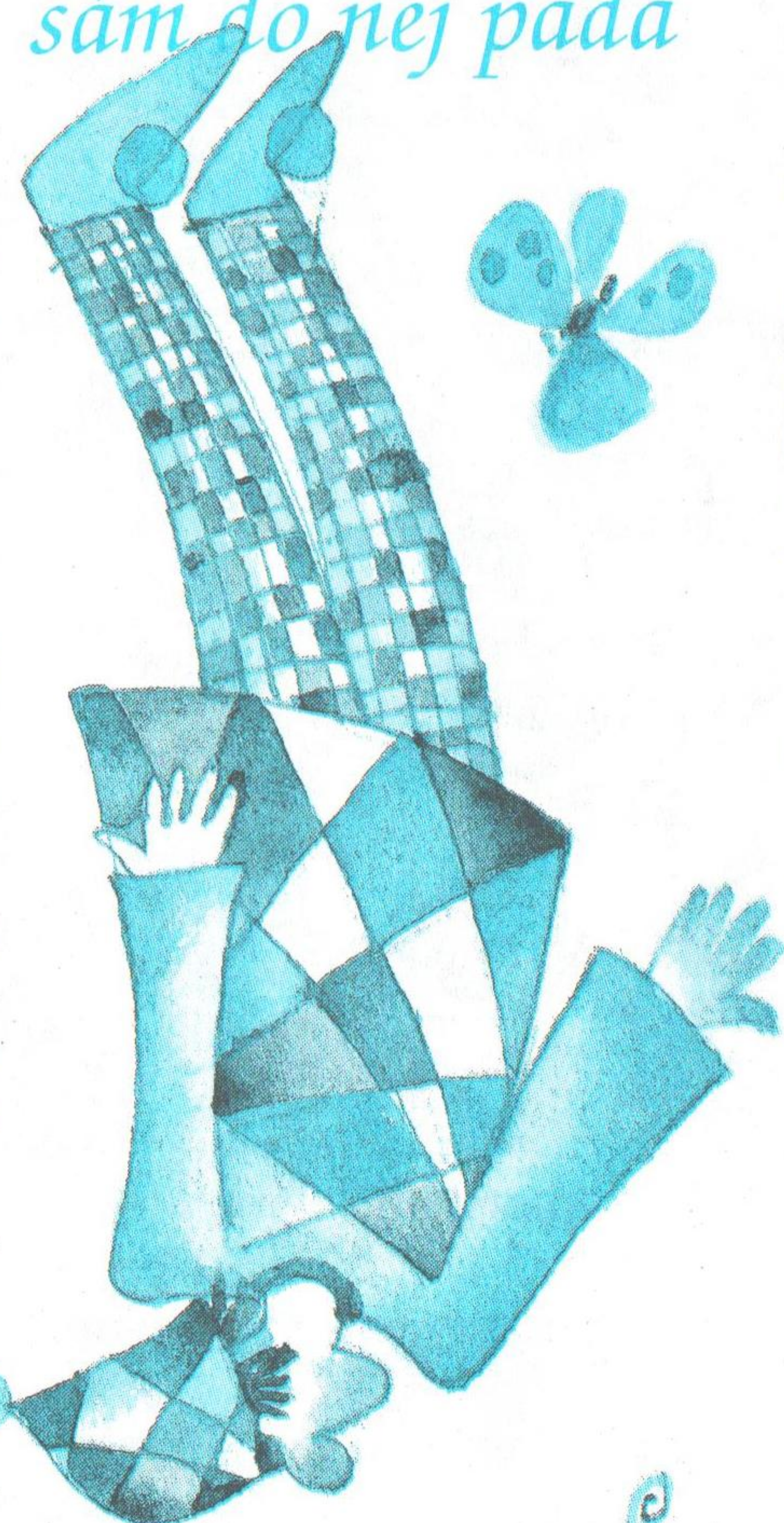
„Ale!“ hodil rukou Pokladník.

Až raz na ten neporiadok doplatil. Keď sa jeho krava vracala z paše, potkla sa o zlámaný plot a zlomila si nohu. Len potom Pokladník nešťastne horekoval.

„Kto chce dačo mať, musí o to dbať,“ povedal mu Makovník.

Pokladníka šlo rozhodiť od hnevu. Vyštveral sa na pec a kul pomstu.

„Ešte ma bude poučovať, Makovník pripečený! No počkaj! Keď si moja krava zlomila

nohu, nech si zlomí aj tvoja.“

Pokladník vedel lopatou šikovne narábať. Ej veru, ne jeden vršok prekopal, len aby našiel kotel zlata! Len čo sa zotmelo, utekal k susedovej maštali a začal tam kopať. Keď vykopal poriadnu jamisko, pekne ju zamaskoval a zakryl slamou a haluzami. Potom sa vrátil domov, ľahol si na pec a zaspal.

O polnoci sa strhol náramný krik. „Horí! Horí!“ Pokladník vyskočil na rovné nohy a vybehol na dvor.

„Hej, sused! Rýchlo zober z maštale vedrá!“ zvolal Makovník, keď ho zbadal. „Pomôž mi stodolu hasiť!“

Pokladník nelenil a rozbehol sa do susedovej maštale. Hop – a už bol v jame!

Makovník mal o robotu viac, musel milého Pokladníka ťahať z jamy.

„Čím kto hreší, tým trestaný býva,“ hundral si pod nos Makovník, keď vykladal do lámaného suseda na pec.

Zatiaľ sa spustil dážď a uhasil horiacu stodolu.

Namrzený Pokladník ležal ešte dlho dochrámaný na peci a vravel si: „Kto druhému jamu kope, sám do nej padá.“

ŠTEFAN MORAVČÍK
Ilustrovala BLANKA VOTAVOVÁ

Svätá studňa v Marianke

PÍŠU ŠTEFAN MORAVČÍK
a ZUZANA ZEMANÍKOVÁ
ILUSTROVAL MARIÁN ČAPKA

Voľakedy dávno zbojnčil v malokarpatských lesoch ukrutný Smrtič. Mal jedenásť kumpánov.

Smrtič si tykal so smrťou. Nepoznal s nikým zľutovania.

Zbojník mal jednu slabosť – veľmi miloval svoju ženu.

Zbojníková žena v hrôze zo strašného činu predčasne porodila. Narodili sa jej dve obludy.

Zbojníkovi sa otvorili oči a Boží trest pripísal svojim zločinom.

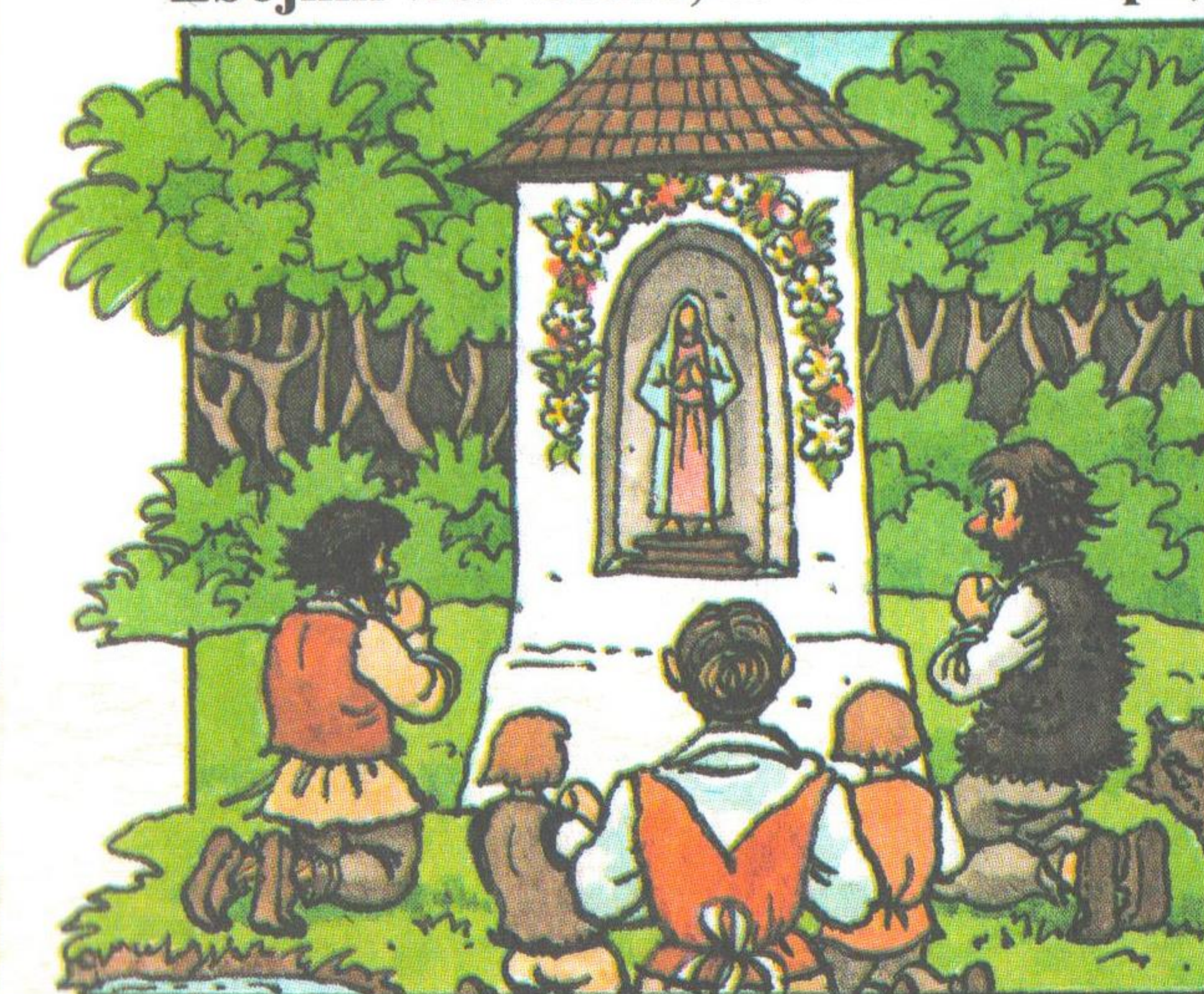
Zbojníkovej žene sa zjavila Panna Mária a poradila jej, aby svoje deti umyla v blízkom prameni.

Vďačný zbojník postavil kaplnku. Tu ho oslepila nebeská žiara.

Zbojník vzal všetko, čo v živote nalúpil, a rozdelil to na trinásť dielov.

Na dne studničky sa ukázala soška Panny Márie. Zbojník ju odniesol do kaplnky.

Pri svätej studni postavili kostol. Vznikla pri ňom dedina Mariatál, terajšia Marianka.

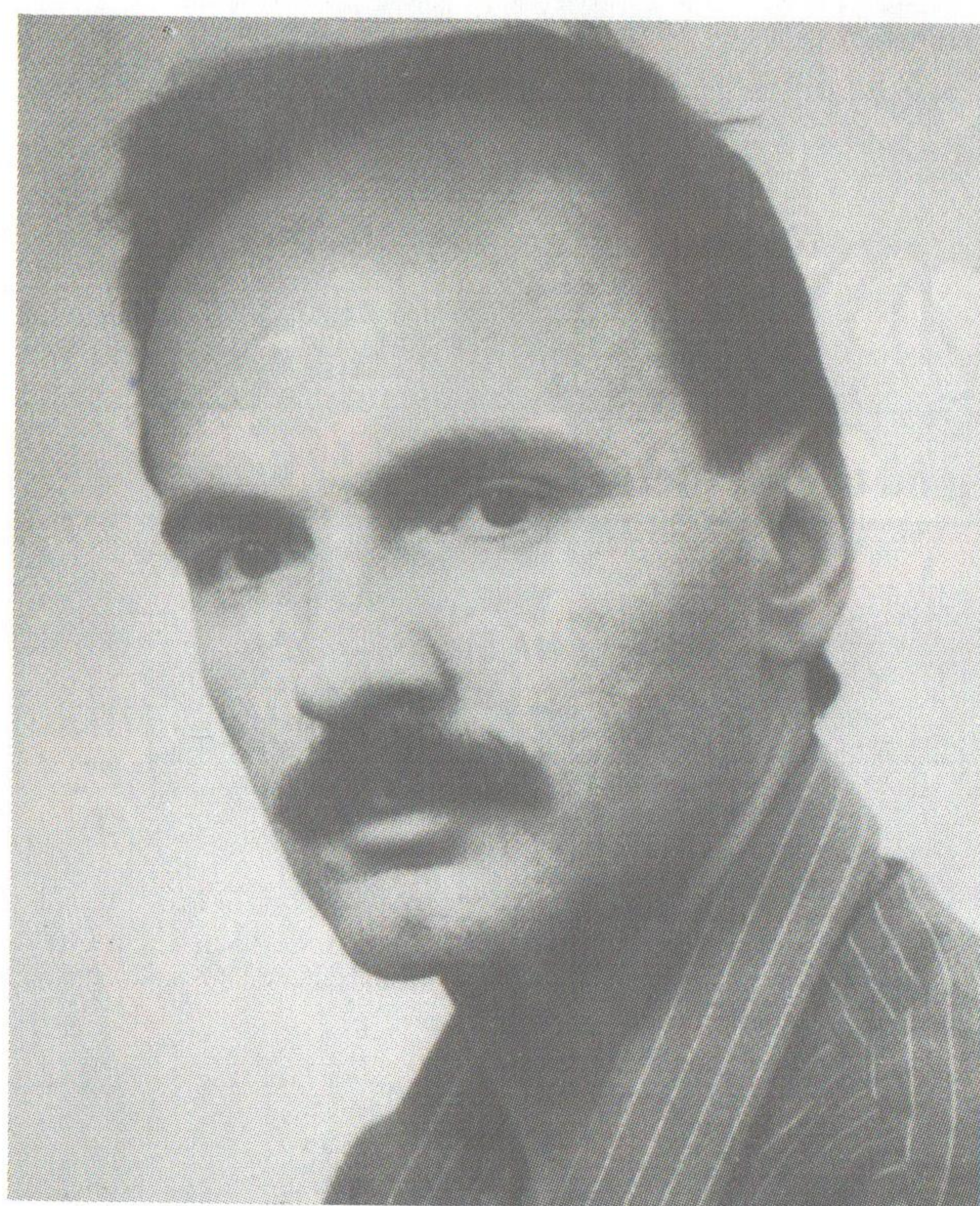
VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAŽ

...alebo farebný televízor môže byť tvoj!

Aj v tomto voňavom predvianočnom čase máme pre vás ďalšie pokračovanie dobrodružného pátrania po tvárach z fotografií. Už dobre viete, že nejde o žiadnych podozrivých páchatel'ov, ale o slovenských spisovateľ'ov pre deti a mládež, ktorých dobre poznáte. Alebo ich ešte nepoznate? Možno vám len stačí trochu napovedať. Pomôžeme vám krátkymi ukázkami z tvorby každého hľadaného spisovateľa či spisovateľky.

Tak ako každý mesiac, i teraz z vašich správnych odpovedí vyžrebujeme desať šťastných výhercov, ktorým pod vianočným stromčekom pribudne pekný darček z firmy Lego. A teraz pozor! Na konci školského roka čaká každú správnu odpoveď veľké zlosovanie o veľkú cenu! Bude ňou farebný televízor!

Držíme vám palce, súťaž pokračuje!

Pán na fotografii sa na vás šibalsky usmieva. Nie je to však žiaden uličník, hoci s uličníkom má predsa len čosi spoločné. O jeho výmysloch vám rada porozpráva jeho

kamarátka Adelka Zvončeková. Čo by ste napríklad povedali na stôl, ktorý by za vás písal školské úlohy? Poviete si, zase samé hádanky! Nebojte sa, aj vám už raz nastane pokojná nedeľa. Stačí, keď rýchlo vyriešite našu dnešnú záhadu. A viete, kto vám pri tom pomôže? Pánko Snehulianko. Skúste trochu porozmýšľať, kto môže byť ten záhadný spisovateľ, ktorý pestuje priateľské vzťahy so snehozemšťanmi. Viete, že sa mu podarilo preniknúť až na Snehuliacke ostrovy?

Tento objav mu priniesol v roku 1990 Cenu Mladých liet.

Môžem vám ešte prezradiť dve dôležité, zaručene overené informácie: hľadaný muž sa sedem rokov pohyboval v košickom bábkovom divadle. Keď sa však presvedčil, že všetky bábkky už dostatočne oživil, pobral sa do bratislavského rozhlasu, aby aj tam stihol čo-to povystrájať.

Tak už ste uhádli?

A ešte niečo pod vianočný stromček: možno aj v tomto čase sa nájdú takí, ktorí už zabudli na svoj domov. Pre tých má náš pán spisovateľ jednu cennú radu: „...dom, v ktorom sme bývali, spoznáme podľa koníka, ktorého sme kedysi nakreslili kriedou na bránu.“

VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAŽ

...alebo farebný televízor môže byť tvoj!

Natešeniny

Niektor sa teší, keď má sviatok, inému k šťastiu stačí obyčajný piatok...

Naozaj, sú aj takí, ktorí sa dokážu tešiť iba tak: majú radosť z prvého snehuliaka, zo snehovej gule, z ľadových kvetov na okne, z tepla periny, snehovej krajiny...

„Ja mám dnes svoje natešeniny!“ povedala malá Nataša a sadla si k stolu.

Čítala mu z knižky, potom si priniesla pastelky a čarbala si po ňom svoje vymýšľaniny. Pravda, skrývala ich pod obrusom, takže o nich vedeli len oni dvaja – no a ešte Nataškine nezbedné mačiatka, čo sa stolu pletú popod nohy.

S Nataškou majú natešeniny i jej mačiatka: naháňajú sa pod stolom, majú tam skryšu, hrajú sa, že naháňajú myš...

Stolu je z toho do smiechu!

Mačiatka ho štekli chvostíkmi... chichichichi!

Obhrýzajú mu nohy, olizujú rohy. Celý dom je hore nohami.

Odrazu Nataška zvolá: „Nezbednice, von!“

Pri stole nastane utešený zhon.

„Miau! Miau! Miau!“

A stôl by sa najradšej rozbehol za nimi. No čo! Veď sú predsa natešeniny!

VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAŽ

...alebo farebný televízor môže byť tvoj!

Štyri strany sveta

Jedna moja známa mala štyri deti. Dala im také mená, ktoré sa začínali podľa svetových strán: Severín, Vratko, Juro, Zora.

Zdalo sa jej, že je to svetové!

Kým boli deti malé, liezli po všetkých kútoch. Ale na večeru sa všetci zišli doprostred izby okolo stola.

Mama bola najradšej, keď ich mala pri sebe, a často hovorila:

„Ach, ako je nám dobre, kým sme všetci okolo jedného stola!“

Deti nehovorili nič, ale zle im nebolo. Mohli sa pod tým stolom kopať, biť i hašteriť, a mama nevedela, kto začal prvý.

Potom deti vyrástli, prestali sa kopať a nôh pod stolom bolo stále menej. Až raz ostali uprostred izby iba štyri nohy stola.

Čo sa to len stalo? pomyslela si mama. Deti sa mi rozutekali na všetky strany sveta! Možno to predsa len nebolo správne, že som im dala mená podľa svetových strán.

A začala sa veľmi trápiť.

Stôl dobre videl, že sa mamka trápi, lebo sa na ňu denne díval. Raz v jeseni si povedal:

„Dost! Nie som iba obyčajný jedálenský stôl. Písali sa na mne aj slohové úlohy. A v zásuvke mám ešte papier a ceruzky.“

Nebude mi ťažko napísať listy na všetky strany sveta:

„Tak a tak,“ napísal stôl. „Príďte domov!“

Na severe prečítal list Severín, ktorý bol potápačom. Keď ho dostal, bol práve pod vodou Veľkého Žabinského plesa.

„List z domu!“ zaplesal.

Zhodil zo seba potápačský oblek, vyšiel z vody a pobral sa domov.

Na východe dostal list učiteľ Vratko. Opravoval žiakom diktáty. Prečítal list, nenašiel v ňom nijakú chybu, dal mu jednotku a odcestoval.

Juro na juhu chcel byť básnikom. List mu prišiel vo chvíli, keď hľadal rým na slovo mama. Nezišlo mu na um nič iné iba: mama sama.

„To je zlý rým,“ povedal. „Idem domov.“

Na západe prečítala list Zorka, ktorá bola herečkou a veľkou hviezdou. V ten večer hrala

VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAŽ

...alebo farebný televízor môže byť tvoj!

v divadle Dámu s kvetmi. Zviazala kvety do kytice a ponáhľala sa k mame.

Možno sa doma stalo niečo neobyčajné, pomysleli si všetci.

Stôl bol veľmi spokojný, že to tak dobre zariadil. Teraz už len rozmýšľal, ako by sa mal na takú slávnostnú príležitosť obliecť.

„Najkrajší stôl je na Vianoce!“ hovorili deti voľakedy.

Stôl sa rozpamätal na túto vetu, prestrel si vianočný obrus a ozdobil sa sviečkami a vetvičkami. Najväčšie ťažkosti mal s kaprom. Ostatné už išlo ľahko.

Deti sa poschádzali domov, boli rady, že sa stretli a že sú zase spolu. Ale keď vošli do izby, prekvapene zastali.

Na stole žiaril med, koláčiky, jabĺčka, figy, orechy, hrozienka. Vianočný kapor im z misy veselo kýval chvostom.

Na všetkom boli červené mašličky, prskali prskavky a stôl sa až triasol, aby vyvolal tú správnu náladu. A ako sa tak triasol, poháre na ňom utešene zvonili.

„Prečo je stôl prestretý ako na Vianoce?“ začudovali sa deti. „Veď je iba jeseň! Čo sa to tej našej mamke stalo?“

A stôl, ktorý nebol hlúpy, lebo sa na ňom štyri deti učili, pochopil, že urobil chybu.

„Mali by sme mamku navštevovať častejšie,“ povedala Zorka.

„Mamička, nič ťa nebolí?“ opýtal sa Vratko a Juro ho nenápadne kopol pod stolom.

Zase sa kopú ako deti! Vracajú sa staré zlaté časy! pomyslel si stôl a pocítil toľko šťastia, že ho mal plnú zásuvku.

Meno spisovateľa napíšte na korešpondenčný lístok a pošlite ho do 15. januára na adresu Redakcie Slniečka, Nám. SNP 12, 815 19 Bratislava

Na vaše správne odpovede sa teší LUBICA KEPŠTOVÁ

Ilustrovala OEGA BAJUSOVÁ

DETI v zelenom

Keď sa za panovania kráľa Herodesa narodil v Betleheme Ježiško, prišli do Jeruzalema mudrci od východu slnka a pýtali sa:

„Kde je ten kráľ židovský, ktorý sa práve narodil? Videli sme jeho hviezdu a prišli sme, aby sme sa mu poklonili.“

Ludia sa oddávna zaujímali o betlehenskú hviezdu, ktorú najčastejšie kreslili ako kométu. Dnešní vedci tvrdia, že to bolo splnutie dvoch najjasnejších hviezd – Venuše a Jupitera, čo bolo vidieť aj voľným okom. Traja muži, ktorí sa prišli do betlehemskej maštalky pokloniť Ježiškovi, neboli však Traja králi. Najpravdepodobnejšie je, že to boli učenci, ktorí sa zaoberali čítaním osudu z hviezd. Prišli z Babylonu, kde niekoľko večerov pozorovali veľkú žiaru nad západným obzorom, teda v smere, kde bol Betlehem.

Pásli ovce valasi pri betlemskom salaši. Anjel sa im ukázal, do Betlema ísť kázal

Tak ako si dnes nevieme predstaviť Vianoce bez stromčeka, kapra a darčiekov, nevedeli si na dedinách voľakedy predstaviť Vianoce bez betlehemcov a koledníkov. Od Štedrého večera do Troch kráľov chodili z domu do domu, rozprávali o narodení Ježiška a vinšovali domácim všetko najlepšie. Betlehemci boli štyria alebo piati: pastieri – Stacho, Fedor a Bača, anjel s jasičkami a Kubo v prevrátenom kožuchu a s tvárou zamazanou sadzami. Tu je jedna koleda, ktorú radi spievali:

Nuž my teda, pastuškovia,
do Betlema podme,
pomaličky, potichučky,
dieťaťko nezbudme.
Jeden každý k nemu kľakni
a dôverne jemu riekni:
Vitaj, vitaj,
kráľu, vitaj!

Od Vianoc do Ducha nespúšťaj sa kožucha. A po svätom Duchu zas dobre v kožuchu

Na Vianoce si vyzdobovali ľudia príbytky už v časoch pred Kristom. Zelená vetvička bola symbolom života. Ozdobený vianočný stromček sa po prvýkrát spomína v brémskej kronike v Nemecku v roku 1570. Bol ozdobený jablčkami, orechmi a praclíkmi. Sklenené ozdoby ani sviečky ešte v tých časoch na stromček nedávali. Keď chcete, aby stromček zostal dlho svieži, zasadte ho do veľkého kvetináča a zeminu pravidelne zalievajte. Viete, ktorý vianočný stromček neopadá? Ten, ktorý si ozdobíte vo vašej záhradke. Keď ho ozdobíte pochútkami pre vtáčiky a mrkvičkou pre zajka, urobíte dobrý skutok. Najlepšie budú ľanové a slnečnicové semienka zaliate v jogurtovom poháriku roztopeným lojom. Nezapudnite potešiť malým darčekom všetkých blízkych. Môže to byť kúsok imela alebo vetvička smreka s mašličkou, alebo... však vy si už poradíte. Možno sa vám podari darovať niekomu čarovný oriešok.

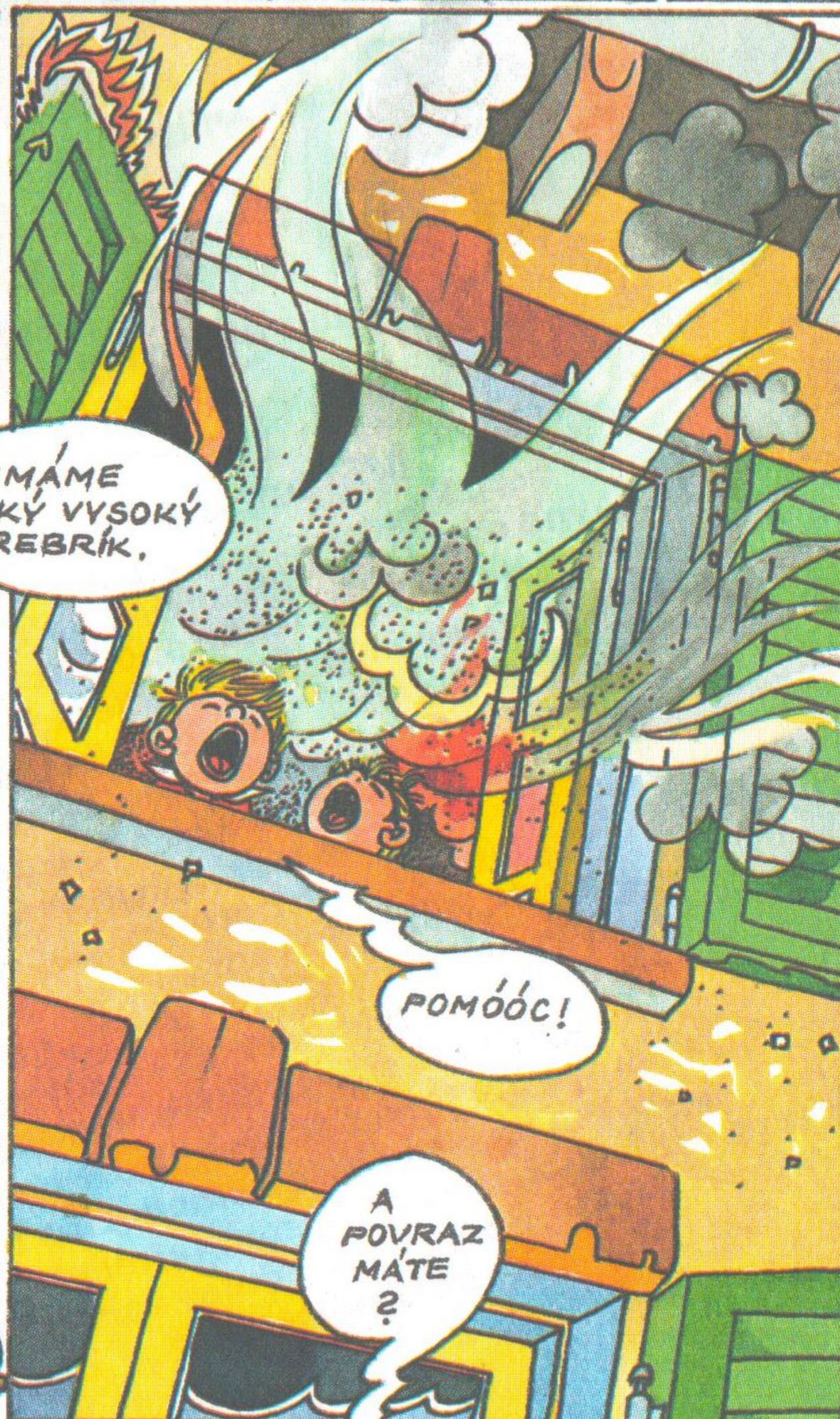
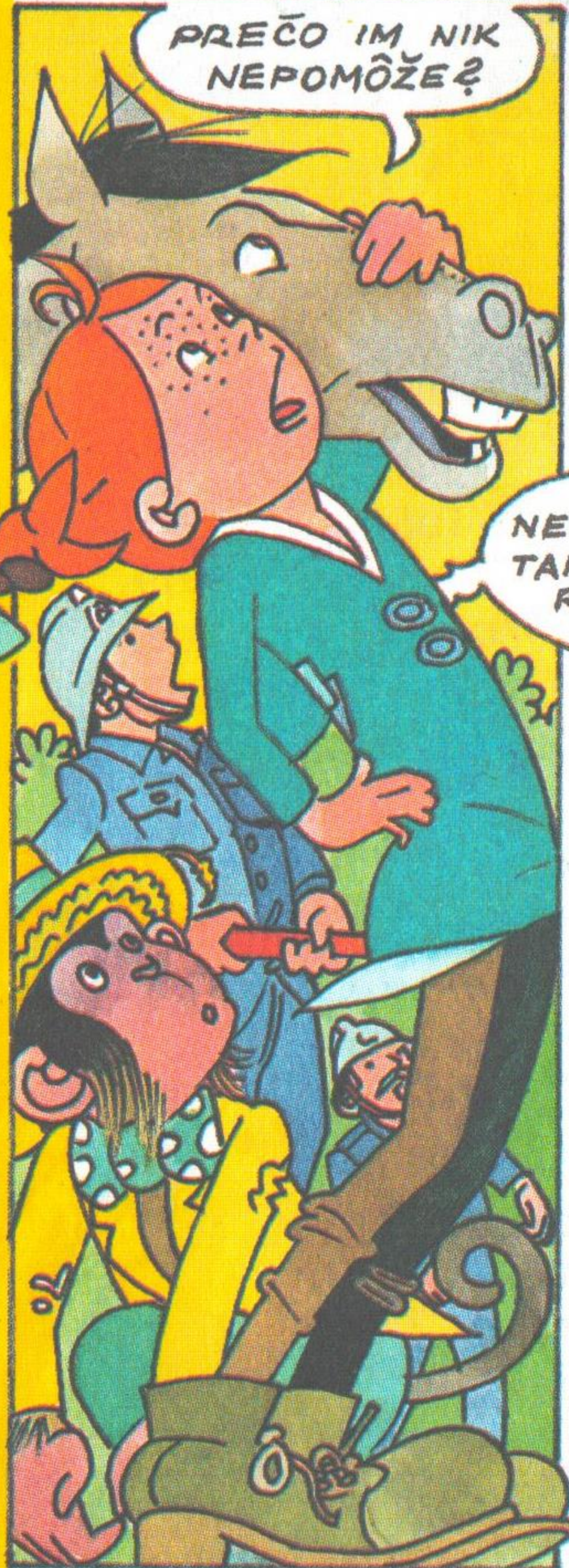
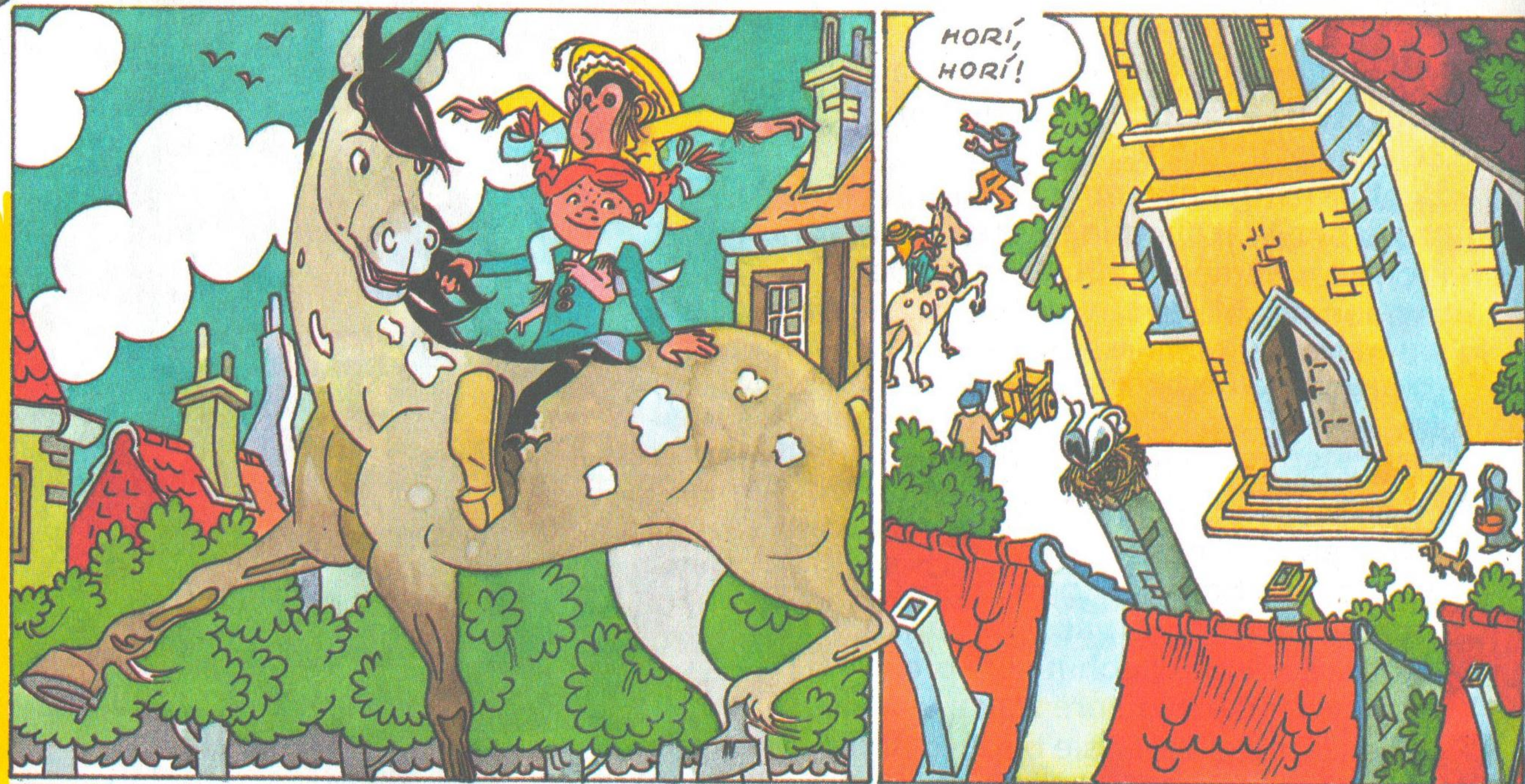
Môj najšťastnejší deň

Nedávno nám do redakcie napísala pani Tomanová z Devinskej Novej Vsi, členka spolku pre ochranu zvierat. Písala nám o svojom psíkovi: „Všetky psy okrem jedla potrebujú aj priateľstvo. V takej domácnosti, kde im nie je ľudne porozprávať, pohrať sa s ním a pohladkať ho. Nie ho iba okrikovať a stále mu čosi prikazovať. Veľmi sa mýlite, ak si myslíte, že vám nerozumie. Len si všimnite tie jeho múdre oči. Rozumie vám, nielen keď ho karháte alebo chválite, ale snaží sa vám porozumieť, aj keď mu rozprávate o svojich zážitkoch a starostiach. Keď som chodila do školy, kúpili sme si psika. Takého obyčajného miešanca s tmavými flakmi. Ale aký bol múdry! Raz sa mi stratil. Zatúlal sa na jarmoku a nemohol ma nájsť. Raz sa mi som sa vrátila bez neho. Bola som veľmi nešťastná. Ešte v ten deň však psík prišiel domov sám. Bol to môj najšťastnejší deň.“

Pripravila MARTA ŠURINOVÁ
Ilustroval MARTIN KELLENBERGER

Raz v nedeľu popoludní Pipi zložila z verandy koňa, vyložila si na plece opičku pána Galána a pobrala sa do blízkeho mestečka. V mestečku ako vždy v nedeľu popoludní vládlo ticho a pokoj. Sviatočnú náladu odrazu prerušil krik...

Keď Pipi spustila aj druhé dieťa, začala na doske tancovať, až sa ľuďom zatajoval dych. Keď sa jej už plamene dotýkali, spustila sa na zem ako namydlený blesk. Prítom vôbec nepočula, ako ľudia kričali: „Pipi, hurá!“

Ilustruje PAVOL MORAVČÍK
Podľa A. Lindgrenovej
píše MILAN HUDEC

Vianoce s Dankou a Jankou

Predstav si dve písanky a na nich dve mená. Iba dve písmenká v nich nie sú rovnaké: Janka Botková a Danka Botková. Dievčatá-dvojčatá, rovnaké ako dvojbodka. Keby sme písanky otvorili, hneď by sme videli, že do každej písala iná ruka. Na prvý pohľad to zbadala aj niekdajšia pani učiteľka Masaryková, inak spisovateľka Mária Ďuričková. Pred tridsiatimi rokmi napísala o Danke a Janke knižku. Tú možno pozná už tvoja mama. Podľa knižky vznikol obľúbený televízny seriál – možno ho už poznáš. Ale knižka je knižka. Nad ňou si všetko môžeš predstavovať podľa seba – oveľa zaujímavejšie ako na obrazovke. Ak ešte nemáš darček pod stromček, môžeš si zaželať pekné Vianoce s Dankou a Jankou.

„Jedna teta povedala, že až narastieme, nebudeme rovnaké, ale každá inakšia,“ zastala Danka uprostred chodníka. „Potom už nebudem mať šaty bodkované, ale hodvábne.“

„A ja silonové.“

„A ja budem mať čierne vlasy a modré oči.“

„A ja budem mať modré vlasy a čierne oči.“

„A narastie mi zlatý zub.“

„A mne narastú dva zlaté zuby: jeden hore a druhý dolu.“

„A budem sa volať Zlatica ako teta Zlatica.“

„A ja sa budem volať Ružena ako učiteľka.“

„A budem od teba staršia a nebudem s tebou sedieť v jednej lavici.“

„A ja budem od teba ešte staršia a budem chodiť do kina s mamou a ockom a ty si sedíš doma s Miškom.“

„Danka a Janka sa vedeli aj pekne dohodnúť – hoci, keď jedna z nich stratila sandálik:“

„Doma povieme takto: Stratil sa nám sandál.“

„Dobre,“ vraví druhá. „Pes nám ho ukradol.“

„A nech sa mama hnevá na nás obe: polovičku na teba a polovičku na mňa.“

„Alebo nech sa oco hnevá na mňa a mama na teba.“

„No dobre.“

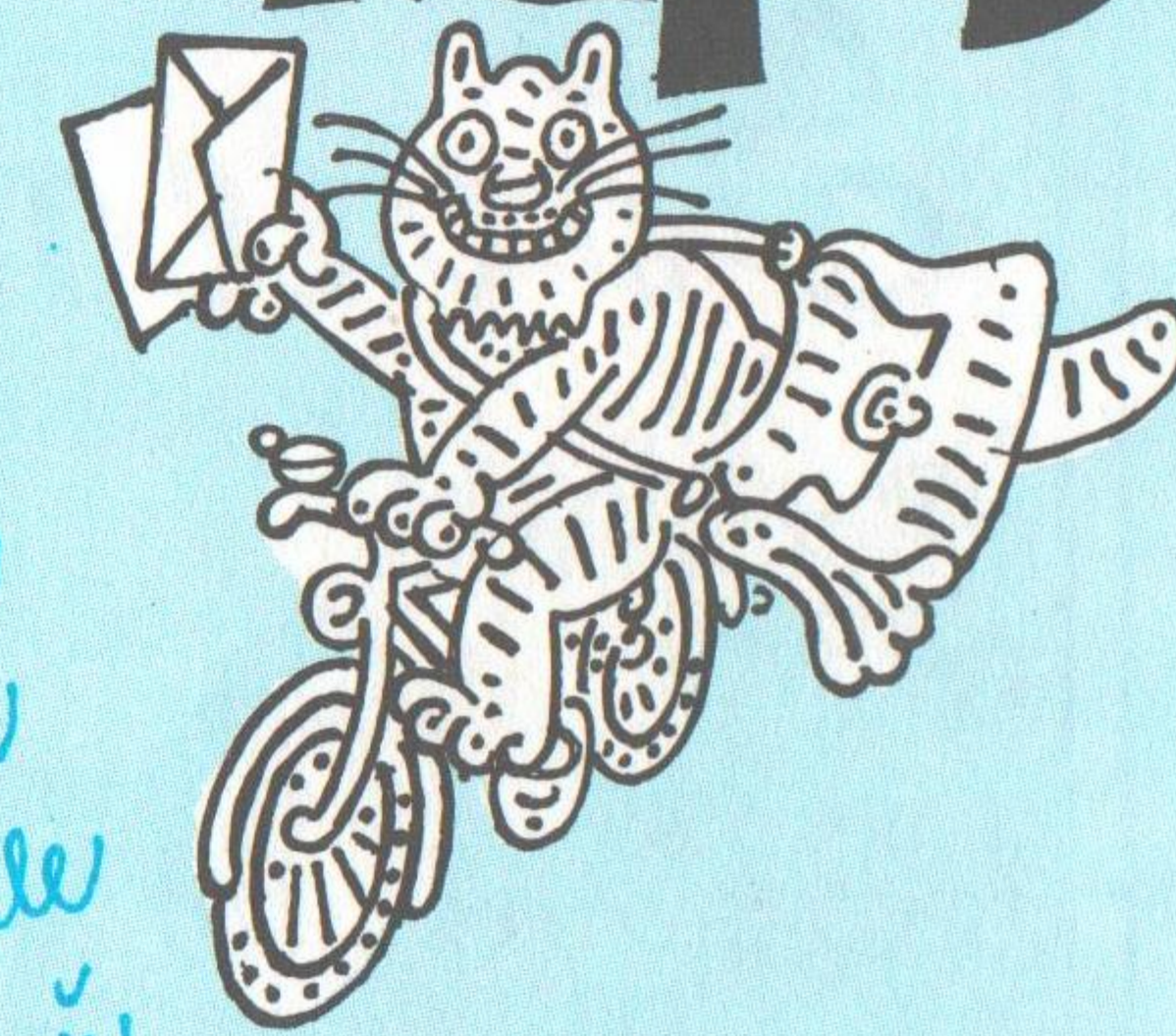
Sandálik Danka a Janka nemali, ale mali iné, celkom rozprávkové veci: vázu zo slimáčieho domčeka, list z chodiaceho stromu, aj jablčný kabátik a zázračný klobúčik – a o všetkom si vedeli vymyslieť rozprávku a hneď boli v nej. Neskúsiš to ako tie dve?

Knižku Márie Ďuričkovej DANKA A JANKA si môžeš objednať vo vydavateľstve MLADÉ LETÁ alebo kúpiť v najbližšom knižkupectve.

Vylúštená tajnička doplnovačky zo septembrového čísla Slniečka znie: Modlidbičky. Dostali sme do redakcie hrbu správnych odpovedí, z ktorej sme vyžrebovali týchto budúcich majiteľov odznaku Slniečka: Janu Hrachovú z Horného Dubového, Jarku Ivanovičovú z Brezovice, Marcelu Gerliciovú z Trnavy, Vladimíra Bukovinského zo Spišskej Novej Vsi a Rastislava Hvizdoša z Trnavy.

Z poštárovej kapsy

Ahoj, Slniečko!

Tvoj časopis sa mi veľmi páči. Ale keď som čítala na strane 22-23 Pipi Deliu Pančuchu, sako som sa smiala, až som skoro od toho smiechu praskla. Ale maškartie som nepraskla. Tvoj časopis, večer, keď už idem spať, prečítam ešte 2-3 krát. Je fajn! Čau!

Váša čitateľka
Katarína Jurčová,
Východná!

Milí prváčikovia!

Pamätáte sa ešte na farebnú dvojstranu májového Slniečka (z minulého školského roka), kde vám vydavateľstvo Mladé letá ponúklo objednávku na knižku POSLUŠNÉ PÍSMENKÁ NA PRVÉ PRÁZDNINY? Tí, ktorým ju rodičia objednali, strávili pri nej isto veľa pekných chvíľ, a najmä sa zdokonalili v čítaní. Mnohí nelenili, odstrihli somárske uško a nalepili ho na list spolu s názvom rozprávky, ktorá sa im najviac páčila. Do konca prišli aj kazety s vlastnou nahrávkou

prečítanej rozprávky. Podľa sľubu sme 25. septembra vyžrebovali 10 výhercov, ktorým Mladé letá pošlú zaujímavé odmeny. Sú to: Matúš Šimkovič z Pezinka, Petra Dudová z Piešťan, Marcelka Duřová z Kurimian, Ivan Šomlo zo Šiah, Katka Garbárová z Prešova, Ladislav Martinský z Bratislavy, Tomáš Seman z Košíc, Tatiana Morvayová zo Zvolena, Edko Bohunický z Dolnej Krupej, Štefko Rusnák z Poproča. Srdečne blahoželáme!

Slniečk

Umelecký mesačník pre žiakov 1.-5. ročníka ZŠ.
Vydávajú Mladé letá, š. p.

Adresa redakcie: Nám. SNP 12, 815 19 Bratislava. Telefón 39 41 67.

Šéfredaktor ONDREJ SLIACKY
Grafická a výtvarná úprava Viera Fabianová
Redaktorka dr. Alena Hořková

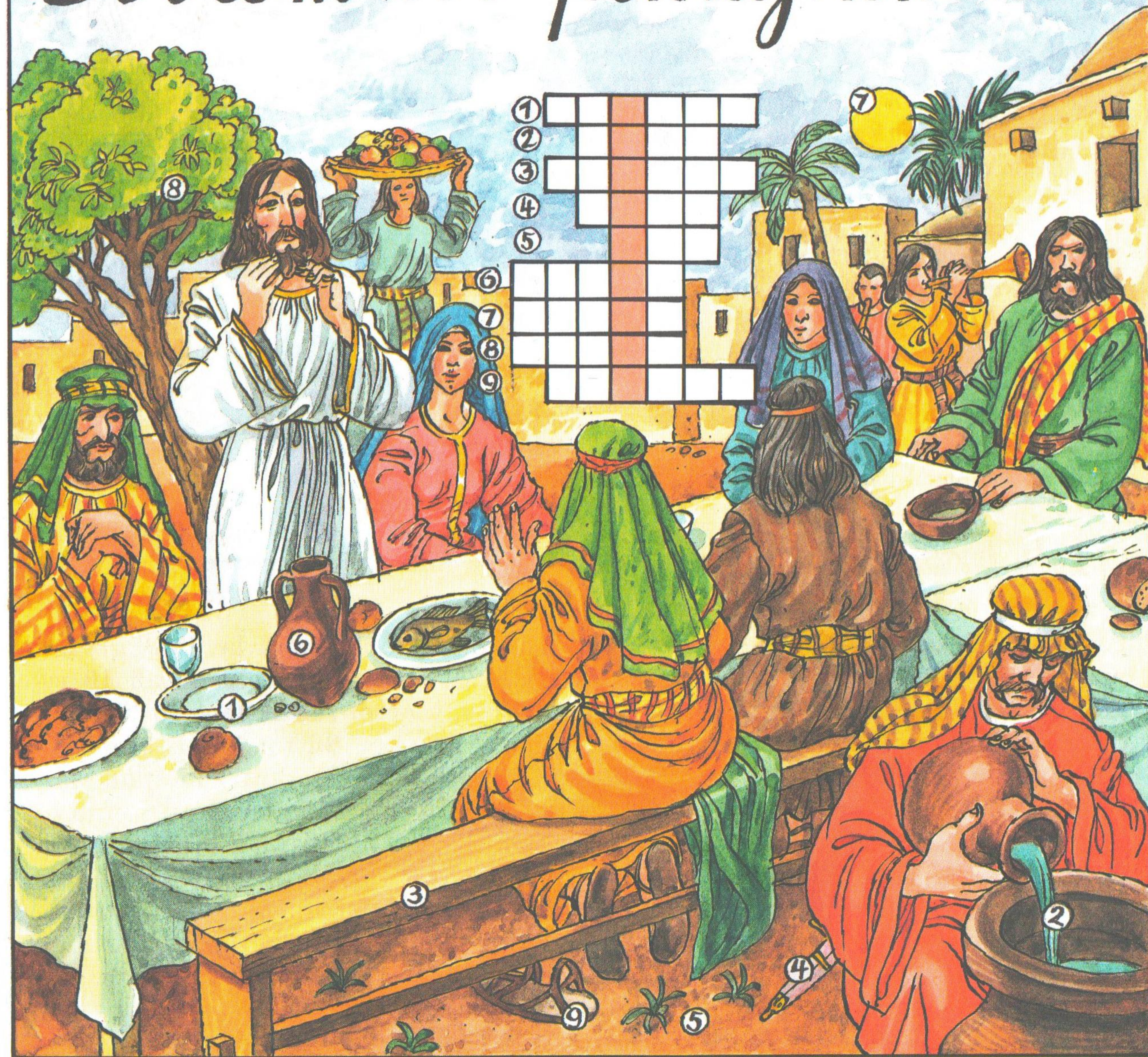
Tlačí: Slovenská Grafia, a. s., Bratislava-Krasňany. Rozširuje Poštová novinová služba, predplatné prijíma každá pošta,

doručovateľ, predajňa PNS a stredisko PNS. Objednávky do zahraničia vybavuje Riaditeľstvo PNS Pribinova 25, 813 81 Bratislava. Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta. Cena jedného výtlačku 5 Kčs, ročné predplatné 50 Kčs. Nevyžiadané rukopisy redakcia nevracia.

Ilustrácia na obálke VLADIMÍR KARDELIS

DOPLŇOVAČKA SLNIEČKA

Poviem ti o peknej knižke

Vo vydavateľstve Mladé letá vyšli dva zväzky knihy, ktorá ti priblíži knihu kníh – bibliu. Keď vyplníš doplňovačku, ktorá zachytáva slávnú svadbu v Káne Galilejskej, dozvieš sa, ako sa nazýva druhý zväzok tejto krásnej publikácie. Správnu odpoveď pošli na adresu **SLNIEČKO, NÁM. SNP 12, 815 19 BRATISLAVA** do 15. januára. Možno budeš jeden z piatich, ktorým pošleme odznak Slniečka.

Nakreslil Jozef Cesnak